

Сега нѣкой може да каже: азъ зная тия отношения. Да, вие ги знаете, но споредъ менъ това не е знание. Азъ наричамъ знание това, каквото вършишъ, да е проникнато отъ любовъ къмъ Бога. Като се намѣришъ прѣдъ нѣкое изкушение, напримѣръ нѣкой човѣкъ ти открадне 10,000 лева, или пъкъ ти направи нѣкаква голѣма пакостъ, да можешъ, като държишъ въ ума си мисълта за Бога, да кажешъ: не, азъ нѣма да давамъ този човѣкъ подъ съдъ, нито пъкъ ще го търся за какво и да е. Господъ далъ, Господъ взелъ. Съ това ще направя една жертва, да опитамъ себе си. Отъ любовъ къмъ Бога, заради моитѣ отношения къмъ Него азъ ще опрѣдѣля отношенията си къмъ онзи, който ме е обралъ. Ако отношенията ми къмъ Бога сж прави, то и отношенията ми къмъ този, който е постѣпилъ къмъ менъ несправедливо, ще бждатъ пакъ прави. Слѣдователно, ако въ даденъ моментъ не мога да се въздържа отъ нѣщо, то е заради мене. Ако речете да търсите този човѣкъ, който ви е ограбилъ, вие ще постѣпите като всички хора, които неразбиратъ закона. Ако този човѣкъ е дошълъ и взелъ отъ васъ 10,000 лева, какво лошо има въ това? Казвамъ: прѣдставете си, че вие двамата сте въ морето. Единиятъ е банкерь, а другиятъ апашъ. Банкерьтъ държи на една връвь торба, пълна съ злато и тежи 20 клгр. но